

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

DIRECTOR: D. ALEXANDRESCO

PRIM-REDACTOR: ION N. CESĂRESCU

A B O N A M E N T U L

Pe an, în România	30 lei
6 luni	16 .
3 luni	8 .
Străinătate: 40 lei pe an, 20 pe 6 luni	

A P A R E

De două ori pe săptămână sub redacțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc tot-d'a-una înainte

REDACȚIA & ADMINISTRAȚIA

București, CALEA RAHOVEI—5

Lângă Palatul Justiției

TELEFON No. 748

S U M A R :

Netemeinicia criticelor aduse contractului de vânzare cu pact de răscumpărare, de d-l N. Bolassan.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ:

- Curtea de casație, secția III-a: *Ministerul de finanțe cu Anastasia Mihăescu;*
 Curtea de apel București, secția I: *Colonel Al. Budișteanu și alții;*
 Curtea de apel Iași, secția II-a: *Ghizela Burgher cu Societ. «Dacia-România»;*
 Tribunalul Fălciu: *Banca Agricolă cu Carol Eberle și alții;*
 Tribunalul Bacău: *George Const. Oprea, punere în posesie, cu o Observație de d-l D. Alexandrescu;*
 Bibliografie.

Netemeinicia criticelor aduse Contractului de Vânzare cu pact de răscumpărare

Sunt comentatori și juriști cari aduc mai multe obiecțiuni în privința vânzării cu pact de răscumpărare și cari tind până acolo, că cer legiuitorului să abroge prin o lege toate dispozițiunile, cari guvernează acest contract și cari sunt cuprinse în articolele 1371—1387 inclusiv din codul civil român.

Să luăm în parte aceste obiecțiuni și, discutându-le, să vedem, dacă nu cumva legiuitorul a avut un scop, când le-a introdus și dacă el n'a fost destul de prevăzător, pentru a îngrași, prin anumite dispozițiuni, încercările unora, cari sub forma unei vânzări cu pact de răscumpărare, ar ascunde altfel de convenții oprite de legiuitor.

Prima obiecțiune ce se aduce în privința vânzării cu pact de răscumpărare este, că ea e inutilă, de oare ce legiuitorul organizând contractul de gaj și de ipotecă, a înlocuit prin acestea nevoia ce se simțea mai înainte pentru înlesnirea Creditului. O să răspundem că legiuitorul, în dorința d'a înlesni Creditul a pus la îndemână părților căteșitrele aceste contracte, căci fie-care din ele tot în aceeași măsură dau posibilitatea a înlesni Creditul. De ce să nu dăm posibilitate unuia care posedă un imobil și nu găsește cui să'l ipoteceze, dar găsește pe un altul, care ar dori să'l cumpere cu condiția de a'l răscumpăra în o anumită perioadă

de timp. Sunt în adevăr unii, cari poate nu găsesc destule avantaje sau garanții spre a'și plasa capitalul în ipotecă și găsească că e mai nemerit pentru ei a cumpăra un imobil cu pact de răscumpărare; de ce oare 'i-am forța să țină capitalul închis, și pe de altă parte să nu dăm posibilitate multora ce au imobile, să'și procure capitaluri de care au nevoie, fără ca să se despartă definitiv de proprietățile lor? Deci iată că și astăzi sunt utile vânzările cu pact de răscumpărare.

O altă obiecțiune este că vânzările cu pact de răscumpărare sunt în contra progresului economic al țării, prin faptul că dau naștere la proprietăți incerte. (Vezi D. Alexandrescu, Tom. VIII, pag. 768, nota 3). În parte această părere este fondată și legiuitorul a prevăzut-o, de aceea a luat precauțiunea să nu lase mult timp în starea de incertitudine pe cumpărător; de aceea, a redus de la 30 ani cum era în legiunile anterioare, numai la 5 ani maximum timpul util în care vânzătorul poate să beneficieze de pact.

Mai zic unii că din cauza clauzei de răscumpărare se provoacă perturbări în drepturile reale ce s'ar fi constituit de cumpărător în favoarea altora. Dar o să răspundem acestora că registrele de transcrieri sunt publice și deci la îndemâna tuturor, așa că în momentul când voești a'ți crea un drept de ipotecă, de servitute sau alt drept real, vei ști că el e supus acelei condiții rezolutorii, sub care îl posedă cumpărătorul și, în consecință, n'are de ce se plânge, dacă la un moment se vede decăzut din dreptul său, căci vânzătorul uzând în termen util de dreptul său de răscumpărare, toate acele drepturi cad, și imobilul reintră liber de orice sarcină în stăpânirea sa.

Dar cea mai puternică obiecțiune ce se aduce contra vânzării cu pact de răscumpărare este că legiuitorul însuși a deschis o poartă usurarilor cari, sub masca acestui contract, pot să înlăture prohibițiunile legii prevăzute de legiuitor în art. 1689 și 1701 C. civ. (Vezi D. Alexandrescu, loc. cit.) Vom răspunde că două mijloace a prescripțiilor legiuitorul, pentru a înfrâna pornirile usurarilor

pentru a'și ajunge scopul lor. Unul, îl găsim în legea din 20 Februarie 1879 prin care s'a modificat clauza penală; în adevăr, potrivit art. 2 din această lege, s'a dat latitudine judecătorului a aprecia și a anula clauza penală ce ar fi deghizată sub o altă formă și a o reduce după împrejurări aplicând art. 1084 cod. civil relativ la daune interese, sau art. 1589 C. civil relativ la dobânda legală. Să ia un exemplu: Primus vinde un imobil al său cu suma de 2000 lei, cu pact de rescumpărare, lui Secundus cu condiția rezolutorie ca Primus, în termen de două ani de la facerea actului, să aibă dreptul de a rescumpăra imobilul, dând suma de 3000 lei. Când s'ar prezenta o asemenea speță, judecătorul va aprecia și va putea anula clauza penală și va reduce suma la adevărata valoare, socotind la suma de două mii procentele legale ce se cuvin pentru două ani plus cheltuelile ce s'aun făcut cu actul. Decî, iată primul mijloc pus la îndemîna părților pentru a înfrîna pe usurari.

Al doilea mijloc l'a consacrat legiuitorul prin dispozițiile art. 1689 și 1701 din codul civil. În adevăr, se declară nule pactele comisorii ce ar interveni între părți, și judecătorul de câte ori va constata că prin vînzarea cu pact de rescumpărare, părțile au voit să eludeze dispozițiile prohibitive a legii, el are latitudinea de a le declara nule. Pactul comisoriu fiind prohibit, el este de ordine publică, și în consecință, sub ori ce formă s'ar prezenta, el va fi anulat.

Pentru a termina putem zice că vînzările cu pact de rescumpărare își au utilitate în legiuirea noastră, și că există mijloace de a preveni fraudă contra legii, pentru aceia cari s'ar folosi de el în acest scop.

P. Neamț, 26 Octombrie 1905

M. Balassan
Magistrat.

JURISPRUDENȚĂ ROMÂNĂ

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. III

Audiența de la 9 Noembrie 1905

Președenția D-lui C. C. ȘTEFĂNESCU, Președinte

Ministerul de Finanțe cu Anastasia Mihăescu

Pensiune.—Drept de pensie recunoscut definitiv.—Urmărirea de către Stat a unei asemenea pensii.—Recurs făcut în această materie.—Dacă asemenea recursuri sunt de competența secțiunii a III-a a Curții de casație de a le judeca.—(Art. 5 din legea Curții de casație și 32 din legea pensiilor din 1902).

De și conform art. 5 din legea organică a Curții de casație, recursurile făcute în contra deciziunilor pronunțate în materie de pensii sunt date în competența secțiunii a III-a a le judeca însă, prin acest articol, legiuitorul nu a putut înțelege de cât recursurile formate în contra deciziunilor pronunțate de tribunalele administrative instituite pentru recunoaș-

terea drepturilor la pensie și fixarea cuantumului ce s'ar cuveni celor ce ar întruni condițiunile legale pentru a fi admiși ca funcționari.

Astfel, procesul care are de obiect cesiunea de a se ști dacă Ministerul de finanțe creditor al unui pensionar defunct, are dreptul de a urmări pensiu-nea văduvei și minorilor, pentru acoperirea creanței sale și care proces s'a judecat de instanțele de fond ordinare, ne avînd nimic de comun cu legea pensiunilor, de cât principiul pus în art. 32 din legea pensiunilor, constituie un litigiu de drept comun și deci, recursul în asemenea materie este de competența secțiunii I-a a Curții de casație de a l judeca.

Decisiunea 64/905. — Declină competența, în urma unei divergențe, această secțiune, în recursul făcut de Ministerul de finanțe contra decisiunii Curții de apel din București, s. II cu No. 34/905 dată în proces cu Anastasia Mihăescu.

Curtea,

Ascultând de d. avocat Zeuceanu în dezvoltarea incidentului de incompetență;

Pe d. avocat Urlățeanu în combateri, și

Pe d. procuror St. Stătescu în concluziuni fiind minorii în cauză.

Deliberând,

Asupra excepțiunii de necompetență *ratione materiae* ridicată din oficiu de către această înaltă Curte, cu ocazia judecării recursului format de Ministerul de Finanțe în contra decisiunii Curții de apel din București secția II No. 34/905, pronunțată în procesul dintre Anastasia Mihăescu personal și ca tutrice legală a minorilor săi copii și Ministerul de Finanțe;

Avînd în vedere decisiunea atacată cu recurs și concluziunile puse de părți în instanță;

Avînd în vedere că din decisiunea Curții de apel din București și din sent. Trib. Ilfov, secția II, ale cărei motive Curtea le adoptă în totul, rezultă că Anastasia Gr. Mihăescu în calitate de soție a defunctului Gr. Mihăescu și de tutrice legală a minorilor săi copii a fost înscrisă între pensionari cu suma de lei 350, cu începere de la 20 Iulie 1901, că această pensie s'a servit acestei pensionare regulat până la Aprilie 1903 fără alte rețineri de cât acelea ce se fac asupra tuturor pensiunilor; că de la Aprilie 1903 Ministerul de Finanțe reține din această pensie pe fie care lună 88 lei bani 6 pentru acoperirea unei datorii a defunctului Gr. Mihăescu; că Anastasia Gr. Mihăescu socotind că această nouă reținere este ilegală, cheamă în judecată pe Ministerul de Finanțe spre a fi condamnat pe de o parte a servi întregă pensiu-nea ce i se recunoscuse în anul 1901, iar pe de alta, să restituie toate sumele reținute în comptul datorii defunctului său soț;

Considerând că este adevărat că, conform art. 5 din legea sa organică, această înaltă Curte, secția III, este competente a judeca toate recursurile făcute în contra deciziunilor în materie de pensie;

Considerând însă că prin acest articol legiuitorul nu a putut înțelege de cât recursurile formate în contra deciziunilor pronunțate de Tribunalele administrative instituite pentru recunoașterea drepturilor la pensie și fixarea cuantumului ce s'ar cuveni celor ce pretind a întruni condițiunile legale pentru a fi admiși ca pensionari;

Considerând că în specie, dreptul la pensie al reclamantei Anastasia Mihăescu și a minorilor săi copii este recunoscut definitiv și irevocabil prin o hotărîre ce a dobîndit autoritatea lucrului judecat; că nici Ministerul

de Finanțe nu contestă dreptul la această pensiuă și quantumul ce s'a fixat de autoritatea administrativă competentă nici Anastasia Michăescu nu cere ver o rectificare a acestei pensiuă;

Considerând că diferendul între Anastasia Mihăescu și Ministerul de Finanțe are de obiect cesiuă de a se ști dacă Ministerul de Finanțe, creditor al lui Gr. Mihăescu, are dreptul de a urmări pensiuă văduvei și a copiilor ei pentru acoperirea creanței sale, că acest proces a fost dedus înaintea instanțelor judecătorești ordinare, iar nu înaintea Trib. administrativ competentă a judeca cererile de înscriere la pensiuă, fiind-că constituie un litigiū ce nu are nimic alt de comun cu legea pensiuălor de cât principiul pus în art. 32 din legea pensiuălor ;

Considerând că principiul pus în art. 32 din legea pensiuălor este un principiū de procedură, ce ar fi trebuit să figureze în procedura civilă ;

Considerând că legiuitorul edictând acest principiū a crezut că este inic ca fiscul să servească o pensiuă soții și copiilor unui pensionar, ce datorește către stat o sumă oare-care de bani, fără ca să poată urmări nimic din această pensiuă, care nu este de altminterea cât răsplata serviciilor funcționarului său restituirea unor rețineri capitalisate, că condus de această unică rațiune, cu ocaziunea reformării legii pensiuălor, a revenit asupra principiului de insesibilitate al vechii legi și a declarat că atari pensiuă se pot urmări într'o proporțiune oare-care și pentru plata unor anume creanțe; că astfel se explică pentru ce art. 32 figurează într'o lege specială în loc de a figura în legea generală ;

Considerând că așa fiind, acțiunea intentată de Anastasia Mihăescu este o acțiune ordinară, de competența Trib. civile, cari singure au căderea de a statua dacă principiul urmăribilității pus în art. 32 din legea pensiuălor se poate aplica și la pensiuăle văduvelor și copiilor deja înscriși la pensiuă în momentul promulgării noii legi a pensiuălor ; că afacerea fiind pur civilă procesul trebuie să urmeze filiera ordinară ; că conform dreptului comun, decisiunile Curților de apel în materie civilă sunt de competența secțiunii I a acestor înalte Curți ;

Pentru aceste motive, Curtea, declină competența și trimite afacerea la secția I.

CURTEA DE APEL DIN BUCURESCI, Secția I

Audiența de la 23 Septembrie 1905

Președenția D-lui A. L. DOBRICEANU, Consilier

Decisia civilă No. 214

Colonel Al. Budișteanu și alții.

Consiliū de familie. — Compunerea lui. — Încheerile tribunalului relative la modul compunerii unui consiliū de familie. — Dacă asemenea încheeri sunt supuse apelului. — (Art. 357, 638 și 642 C. civil).

Compunerea neregulată a unui consiliū de familie, prin lipsa de calitate a unui membru ori îndepărtarea pe nedrept a altuia, nu poate da loc la o plângere susceptibilă de toate gradele de jurisdicție, înainte de ori-ce deliberare a acelu consiliū, căci nu se poate ști mai înainte dacă acele iregularități vor vătămă pe minor, și dacă, prin urmare, există vre-un interes pentru el, la modificarea consiliului.

Astfel, procedura civilă nu acordă dreptul de apel de cât numai contra hotărârilor tribunalului, care statuează asupra deliberărilor consiliului de familie, fără a prevedea nici o cale de reformare contra întocmirii consiliului de familie de către tribunal.

Curtea,

Având în vedere apelul făcut de Colonel Al. Budișteanu, Căpitan Jaques Uescu și C. Budișteanu în contra

jurnalului No. 7270/905 a Trib. Argeș, prin care numiții au fost înlocuiți din consiliul de familie al interzisului N. D. Budișteanu ;

Având în vedere că înainte de a examina temeinicia în fond, a acestui apel, este a se ști dacă încheerile tribunalului privitoare la compunerea unui consiliū de familie sunt susceptibile de apel ;

Considerând că constituirea consiliilor de familie e dată de lege în competența judecătoriilor de ocoale ori a tribunalelor de județ, cari în limitele prevăzute de art. 356 și urm. din C. civ. exercită o putere oare-care discreționară, putând alege, după apreciere, dintre persoanele ce însușesc condițiile cerute de lege pe acelea care ar prezenta mai multe garanții de ocrotire a intereselor minorilor ; că, de altă parte este incontestabil că consiliul de familie nu este un corp permanent, ci poate fi modificat de la o convocare la alta prin introducerea unor din rude omise în trecut, sau prin înlocuirea unora din ele cu altele ce ar fi mai în măsură să vegheze la interesele minorilor ; că din modul dar de compunere și din posibilitatea de modificare de către tribunal a unui consiliū de familie, rezultă că încheerile tribunalului date cu această ocaziune nu sunt susceptibile de a fi atacate cu apel, căci în acest caz, adese-ori dreptul de apreciere al tribunalelor ar fi exercitat de Curte și de altă parte, s'ar ocaziona nenumărate străgăniri și amânări în deliberările consiliului de familie prin apelurile introduse contra modului cum ele au fost întocmite ;

Considerând că, independent de aceasta, regulile prevăzute de art. 357 și urm. relative la compunerea consiliului de familie nu sunt prescrise sub pedeapsă de nulitate ; că ele nu constituiesc niște forme substanțiale și fiind introduse în scopul de a ocroti interesul minorului, nu dau loc la acțiune în nulitate de cât atunci când aceste interese au fost compromise prin deliberarea unui consiliū constituit fără paza acelor forme ; că, de aci urmează consecința că compunerea neregulată a unui consiliū de familie, prin lipsa de calitate a unui membru ori îndepărtarea pe nedrept a altuia, nu poate da loc la o plângere, susceptibilă de toate gradele de jurisdicție înainte ori-cărei deliberări, a acelu consiliū, căci nu se poate ști de mai înainte, dacă acele iregularități vor vătămă pe minor și dacă prin urmare există vre-un interes pentru el la modificarea consiliului, că de aceia și procedura civilă prin art. 638 și urm. nu se ocupă de cât despre deliberările consiliului de familie, dând prin art. 642 dreptul de apel numai contra hotărârilor tribunalului ce statuează asupra acelor deliberări, fără însă a prevedea nici o cale de reformare contra întocmirii consiliului de familie de către tribunal ;

Că așa fiind, apelul de față e inadmisibil și, ca atare, urmează a fi respins.

Pentru aceste motive, Curtea respinge ca inadmisibil apelul făcut de Colonel Alexandru Budișteanu și alții.

(ss) Alex. Dobriceanu, St. Miculescu, G. Buzdugan.

Observație. — Veți în privința casurilor în care încheerile consiliului de familie sunt supuse recursului înaintea tribunalului, D. Alexandresco, *Dreptul civil român*, II, p. 104 urm. (N. R.)

CURTEA DE APEL DIN IAȘI, S. II

Audiența de la 28 Aprilie 1904

Președenția D-lui I. I. VRÂNCEANU, Președinte

Decisiunea No. 64

Ghisela Burgher cu Soc. de Asigurare «Dacia România

Poprire. — Validarea ei. — Declarația tertului că va consenna suma în numele tuturor creditorilor po-

pritorii. — Înțelesul ce trebuie dat atât sentinței cât și dispozitivului relativ la modul validării.

Ce se înțelege prin creditorii diligenți din art. 462 Pr. civ.—Transportul judiciar produs prin validare.—Față de cineși operant în asemenea caz — (Art. 461 și 462 Pr. civ.).

1) *Faptul că, prin o sentință a tribunalului, dată asupra validării unei popririi, s'a obligat mai întâi terțiul poprit să plătească creditorului popritor o sumă de bani și apoi s'a luat act de declarația popritului cum că densus înțelege să consemneze suma în numele tuturor creditorilor popritori, din aceasta nu se poate înțelege de cât că s'a dat o greșită interpretare dispozitivului, iar nici de cum că tribunalul ar fi înțeles să valideze poprirea în sensul că creditorul popritor să încaseze singur suma poprită, căci altminterlea partea din dispozitiv «să ia act de declarația terțiului poprit» ar fi platonice, ceea ce e inadmisibil în sentințele judecătorești.*

2) *Din întreaga economie a art. 462 Pr. civ. rezultând că creditorii nediligenți sunt acei cari ar veni să urmărească pe terțiul poprit, după validarea primei popririi, iar nu și acei cari înființase deja popririi anterior primei validării; de aci urmează că transportul judiciar produs prin validarea popririi, nu e operant de cât față de creditorii, cari ar înființa popririi după prima validare, iar nu față și de aceia cari le aveau deja înființate la acea dată, căci aceștia, prin înființarea popririlor, deșteptând pe terțiul poprit înaintea primei validării, au făcut diligențele necesare, și deci nu li se poate opune maxima «prior jura vigilantibus».*

Curtea deliberând, și

Având în vedere apelul făcut de Ghisela Burgher, cu autorizațiunea soțului său Adolf Burgher, contra jurnalului tribunalului de Iași, secția I cu No. 1998 de la 10 Aprilie a. c. prin care dispunându-se întocmirea tabloului de ordinea creditorilor pentru repartitiunea sumei de 10500 lei, consemnată la Societatea de asigurare «Dacia România» cu recipisa No. 34101 în executarea sentinței aceluși tribunal cu No. 5/904, se respinge cererea apelantei de a se îndestula singură din suma consemnată de numita Societate;

Având în vedere susținerile apelantei și actele din dosar;

Având în vedere că din toate acestea se constată în fapt următoarele: Adolf Burgher, soțul apelantei, având de luat 10500 lei de la Societatea de asigurare «Dacia-România» mai mulți creditorii ai lui Adolf Burgher—indicați în sentința Trib. Iași, secția I cu No. 5/904,—în număr de 19, între care și soția sa Ghisela Burgher, creditorii pentru 10939 lei, fac popririi în mâinele societății Dacia România. Poprirea Ghiselei Burgher a fost înființată prin Tribunalul Iași, secția I, iar celelalte popririi care se ridică la suma de 16158 lei sunt înființate de judecătorii de ocoale din Iași și București, afară de acele făcute de avocatul C. Arion pentru 1050 lei, a lui Meyer Goldstein pe suma de 1000 lei și a unui alt creditor Hirschensohn pe suma de 2000 lei, care sunt simple notificațiuni făcute direct Societății Dacia. Dintre toate aceste popririi n'a fost validată de cât a ceea făcută de apelanta Ghisela Burgher, fără ca cei-l-

alți creditorii popritori să fi intervenit la validare. Cu ocaziunea acestei validări, reprezentantul Societății Dacia a declarat că datorește în adevăr lui A. Burgher 10500 lei, însă cum sunt înființate mai multe popririi în mâinele sale, cere ca poprirea să fie validată în sensul că Societatea ca terțiul poprit să fie liberată de datoria ce are către A. Burgher, consemnând suma pentru toți creditorii popritori, că adică să nu se atribue suma de 10500 lei numai Ghiselei Burgher, ci că acea sumă să fie repartisată la toți creditorii popritori, după tabloul de ordinea lor;

Tribunalul Iași, secția I prin sentința cu No. 5/904 rămasă definitivă, validează poprirea Ghiselei Burgher în sensul cerut de Societatea Dacia România, care conformându-se acestei hotărâri consemnează suma de 10500 lei cu recipisa No. 34101, înaintând recipisa tribunalului. În urmă Ghisela Burgher cu petițiunea din 22 Martie a. c. cere de la tribunal a i se elibera și viza acea recipisă pe numele ei, cerere ce i-a fost respinsă prin jurnalul apelat;

Având în vedere că apelanta Ghisela Burgher, prin apărătorii săi susține că dânsa este singură în drept a se îndestula din suma de 10500 lei consemnată de Societatea «Dacia România» de oare-ce: a) din dispozitivul sentinței cu No. 5/904 rezultă că tribunalul a validat poprirea ei pur și simplu, adică fără a se mai ținea seamă de celelalte popririi înființate; b) că chiar dacă poprirea ei s'ar fi validat sub condițiune ca suma poprită să fie repartisată între toți creditorii popritori, după tabloul de ordinea lor, totuși un asemenea mod de validare n'ar putea stabili drepturile apelantei la întreaga sumă consemnată, căci cei-lalți creditorii popritori neintervenind la validarea popririi, apelanta grație transportului judiciar a devenit singura proprietară a sumei poprite și în fine c) că pe câtă vreme Ghisela Burgher are un drept de preferință asupra sumei poprită e inutil a se mai întocmi un tablou de ordinea creditorilor popritori;

Considerând că din dispozitivul și considerentele sentinței Tribunalului Iași, secția I cu No. 5/904 rezultă vădit că tribunalul a validat poprirea Ghiselei Burgher în sensul că dânsa se va îndestula din suma poprită cu ceia ce i se va cuveni după întocmirea tabloului de ordinea tuturor creditorilor, cari, la data validării, făcuse poprire în mâinele Societății; că dacă în dispozitiv se obligă întâi pe Societatea Dacia să plătească apelantei suma de 10500 lei și apoi se ia act de declarația Societății că înțelege să consemneze suma în numele tuturor creditorilor popritori și recipisa să o depună la tribunal din aceasta nu se poate deduce de cât că s'a dat o greșită redactare dispozitivului, iar nici de cum că tribunalul ar fi înțeles să valideze poprirea Ghiselei Burgher în sensul că dânsa să încaseze singură suma poprită, căci altminterlea partea prin care în dispozitiv se ia act de declarațiunea terțiului poprit ar fi pur platonice, ceia ce e inadmisibil în sentințele judecătorești;

Că așa fiind urmează că primul motiv de apel este nefondat și întru cât sentința de validare cu No. 5/904, a rămas definitivă—deci este lucru judecat că validarea s'a făcut sub condițiunea distribuției sumei consemnată de Societate după tabloul de ordinea tuturor creditorilor popritori—ar fi inutil a se mai discuta și celelalte motive de apel, totuși;

Având în vedere că prin cel de al doilea motiv, apelanta susținând că transportul judecătorec, produs prin validarea unei popririi, ar fi operant nu numai față de popririle posterior validării, ci chiar față de cele înființate înaintea primei validării, dacă, cum e în speță, cei-lalți creditorii n'au intervenit la prima validare conf. art. 462 cată a se vedea care a fost scopul legiuitorului din 1900 când a consfințit transportul judecătorec în materie de poprire;

Văzând art. 461 și 462 proc. civ.;

Considerând că din expunerea de motive și din des-

baterile urmate cu ocazia votărei de Cprpurile Legiuitoare a noului cod de procedură, rezultă că transportul judiciar, această ficțiune judiciară, în baza căreia după validarea definitivă a popririi se produce o novațiune de debitor prin aceia că terțiul poprit devine debitorul creditorului popritor, a fost introdusă de legiuitor în interesul înlesnirii transacțiunilor și a siguranței creditorilor diligenți, punându-se capăt sistemului admis sub vechiul cod de procedură după care popririle în mână terțiului erau eficace până la complecta liberare a acestuia ;

Că din toată economia art. 462 proc. civ., rezultând deci că creditorii nediligenți sunt acei cari ar veni să urmărească pe terțiul poprit după validarea primei popririi iar nu și acei care înființase deja popririi înainte de prima validare, urmează că transportul judiciar produs prin validarea popririi nu-i operant de cât față de creditorii cari ar înființa popririi după prima validare și nu față de acei cari le aveau deja înființate la acea dată. căci aceștia, prin înființarea popririlor, deșteptând pe terțiul poprit înaintea primei validări au făcut diligențele necesare și deci nu li se va putea opune «prior jura vigilantibus» ;

Considerând că a atribui transportului judiciar eficacitatea pretinsă de apelantă, este a deroga de la principiul «că toată averea debitorului servește de gaj tuturor creditorilor» (art. 1718), dincolo de cât a fost însuși intențiunea legiuitorului ;

Considerând că transportul judiciar nu-i operant față de creditorii ce și aveau înființate popririle la data validării, chiar dacă ei nu ar fi intervenit cu această ocaziune, căci art. 462 Pr. civ. când vorbește de intervenția creditorilor se referă la acei care nu făcuse încă popririi, căroră le permite a deștepta instanța printr-o simplă cerere, iar nu și la creditorii cari, avându-și înființate popririle, prin acest fapt deșteptase deja instanța ;

Că deci apelanta Ghisela Burgher neputându-și întemeia cererea sa nici pe eficacitatea transportului judiciar, urmează că și cel de al doilea motiv de apel este neîntemeiat și deci chiar în afară de lucru judecat, bine Tribunalul a dispus întocmirea tabloului de ordinea creditorilor ;

Considerând că nici calitatea apelantei de creditoare privilegiată nu poate fi invocată astăzi, căci aceasta fiind o chestiune de rang cată a se discuta cu ocaziunea întocmirii tabloului de ordinea creditorilor ;

Că deci toate motivele invocate în susținerea apelului fiind nefondate apelul cată a fi respins, confirmându-se jurnalul apelat ;

Pentru aceste motive, Curtea, respinge apelul, etc.

(ss) I. I. Vrânceanu, D. Sofian, T. Crivăț, M. Vidrașcu.
p. Grefier (s) S. P. Georgescu

TRIBUNALUL JUDEȚULUI FALCIU

Audiența de la 7 Iunie 1905

Președenția D-lui Savel Zăhărescu, Președinte

Banca Agricolă cu Carol Eberle și alții

Sentința civilă No. 130 (*)

Legea Băncei Agricole. — Operațiunile ce poate face această Bancă, și persoanele cu care poate face asemenea operațiuni.

Creditor privilegiat care să primeze creanța Băncei. — Obligațiunea acestui creditor de a interveni în vânzarea cerută de Bancă, pentru a-și putea conserva privilegiul.

Judele sindic al unui faliment. — Facultatea pentru dânsul de a aduce la masa falimentului averea falitu-

lui pusă în gagiū. — Nevoința de a uza de această facultate. — Dacă în acest caz poate aduce la masă prețul eșit din vânzare a obiectelor puse în gagiū. — (Art. 6, 20, 23, 27 și 28 l. Băncei Agricole ; art. 782 C. comercial).

1. Din termenii art. 6 din legea Băncei Agricole rezultă că, Banca poate face împrumuturi pe gagiū, nu numai agricultorilor : proprietari și arendași de moșii, ci și altor persoane, cu condiție însă, ca operațiunile ce le face cu aceste persoane să fie compatibile cu scopul pentru care este constituită.

Prin urmare, o persoană de și casap (măcelar) însă, întru cât se ocupă și cu creșterea vitelor, luând în arendă imașuri de pășune, operațiunea ce Banca a făcut cu un asemenea debitor, a fost în conformitate cu legea ei constitutivă.

2. După diferitele dispozițiuni ale legii Băncei Agricole, chiar dacă ar exista un alt creditor cu drept de privilegiū care să primeze privilegiul creanței Băncei, asupra obiectului dat în gagiū, cum ar fi proprietarul, pentru plata arendei, pentru ca acest creditor să aibă preferință trebuie să intervină la vânzarea cerută de Bancă, în care scop i se și face o somațiune, atunci când debitorul Băncei e arendaș.

Prin urmare, dacă un asemenea creditor de și somat, nu a intervenit la vânzare, creanța sa nu poate prima privilegiul Băncei, și, ca atare, suma prinsă din vânzarea obiectelor date în gagiū se cuvine exclusiv și cu preferință numai Băncei, pentru acoperirea creanței sale.

3. De și, după art. 728 C. comercial, judele sindic are facultatea de a aduce la masa falimentului, cu învoirea tribunalului, averea falitului dată în gagiū, însă aceasta numai atunci, când achită pe creditorul căruia e constituit gagiul ; iar dacă judele sindic, nu s'a conformat dispozițiilor articolului art. 728, nu poate pretinde ca prețul gagiului vindut, să fie adus la masa falimentului.

Tribunalul deliberând,

Având în vedere contestația făcută de Banca Agricolă, prin petițiunea înreg. la No. 13610 din 18 Noembrie 1904, contra procesului-verbal cu data din 20 Noembrie 1904, a d-lui Judele sindic, prin care s'a înscris ca creditor privilegiat pe Carol Eberle cu suma de 3045 lei la masa falimentului Froim Terdiman, asupra prețului rezultat din vânzarea unor vite din comuna Cârniceni, avere de a falitului ;

Având în vedere susținerile părților ;

Având în vedere că din actele care sunt la dosar cum și din debaterile urmate rezultă, în fapt, că Banca Agricolă având a lua de la Froim Terdiman, casap din Huși, suma de 6000 lei cu a lor procente, în baza actului de gagiū autentificat de Tribunalul Vaslui sub No. 701 și înscris la acel Tribunal la 20 Aprilie 1904, a pus în urmărire, prin Tribunalul Vaslui, pe numitul debitor, sequestrându-i și vânzându-i din vitele date în gagiū, care ie avea parte în comuna Stălinești, jud. Fălciū, și parte în comuna Cârniceni, jud. Iași, iar prețul în sumă de 3352 lei s'a depus la casa de consemnațiunii cu recipisele No. 6354 și 15394/904 ; că în timpul urmăririi, la 23 Septembrie 1904, Froim Terdiman ca

(*) Confirmată de Curtea de apel din Iași s. II, prin decizia No. 8 din 9 Sept. 1905. (N.R.)

comersant, fiind declarat în stare de faliment de acest tribunal prin sentința No. 12, Judele sindic însărcinat cu conducerea lucrărilor falimentului, aflând de vânzarea vitelor falitului, cere Tribunalului din jud. Vaslui și i se trimite cu adresa No. 26174 din 13 Noembrie 1904 recipisele de consemnarea prețului, după care, la 20 Noembrie 1904. Judele sindic prin procesul-verbal asupra căruia s'a făcut contestațiunea de față, motivat de cererea lui Carol Eberle arendașul moșiei Cărnicei, ordonă înscrierea acestuia la masa falimentului lui Terdiman cu suma de 3045 lei, cu privilegiu asupra prețului prins din vânzarea vitelor aflate în comuna Cărnicei, jud. Iași, bazat pe hotărîrea No. 245/904 după care i se recunoaște de judecată cea sumă că i se datoră de falit, din arenda imășului luat în sub arenda de la Eberle, și pe care imăș se află la pășunat vitele vîndute;

Avînd în vedere că B-ca Agricolă prin contestațiunea ce a făcut tînde la excluderea lui Carol Eberle dintre creditorii privilegiați asupra prețului încasat din vânzarea vitelor falitului Froim Terdiman, și a se recunoaște că acel preț după ambele recipise cu care s'au depus la Casa de consemnațiunii se cuvine cu privilegiu numai Băncei, de oare-ce vitele fiind din cele date în gagiu s'au vîndut numai după cererea și în achitul datoriei Băncei;

Avînd în vedere motivele invocate de Bancă prin avocatul sîu, pe baza cărora și întemeiază contestațiunea, cum și opunerile făcute de avocatul lui Eberle și de d-l Jude sindic;

Avînd în vedere că Banca Agricolă, avînd o lege a sa specială, după care se conduce în operațiunile ce le face, cată a se vedea dacă dînsa, în specie, a urmat și se găsește în condițiunile acelei legi, și în fine, care-i sunt drepturile sale asupra prețului eșit din vânzarea vitelor ce i s'a dat în gagiu;

Avînd în vedere că din termenii cuprinși în art. 6 din legea Băncei rezultă evident, că Banca nu numai cu agricultorii: proprietari și arendași de moși poate face operațiunile de împrumut pe gagiu, ci și cu alte persoane, numai ca operațiunile ce le ar face cu aceste persoane să fie compatibile cu scopul pentru care este constituită (art. 1) de a veni în ajutorul agriculturii; orî, în cazul de față, debitorul Froim Terdiman de și era casap, totuși dînsul să ocupa și cu creșterea de vite: boi, vaci etc., pentru care scop lua în arenda imășuri de pășune unde le întreținea și creștea;

Că e necontestat că cel ce se ocupă cu creșterea vitelor, vine în ajutorul agriculturii, căci vitele, ca boii se întrebuințează la agricultură așa că operațiunea și actul făcut de Bancă cu un asemenea debitor, a fost în conformitate cu legea, decî în această privință cade opunerea făcută de avocatul lui Eberle;

Avînd în vedere că din lucrările de urmărire ce sunt la dosarul primit de la trib. Vaslui cu adresa No. 4103/905 se dovedește că actul de gagiu s'a transcris la primăriile respective unde au fost date în gagiu, cum prevede art. 12 din legea Băncei, că somațiunea de plată s'au înmănat debitorului conform art. 18 din acea lege, că debitorul era capabil să primească somațiunea când i sa dat la 30 August 1904, fiind că declararea de faliment a avut loc la 23 Septembrie, că o asemenea somațiune s'a înmănat și persoanelor de la care debitorul ținea în arenda imășele unde pășteau vitele date în gagiu, între care și lui Carol Eberle, că în fine, urmărirea până ce s'au vîndut definitiv vitele date în gagiu, s'au făcut în condițiunile prevăzute de art. 19 și urm. din legea Băncei numai după cererea și în achitarea creanței Băncei;

Avînd în vedere că din combinațiile art. 20 al. ult. și 23, 27 și 28 a legii băncei, reese evident că chiar dacă ar exista un alt creditor cu drept de privilegiu care să primeze privilegiul creanței Băncei asupra obiectului dat în gagiu, cum ar fi proprietarul pentru plata arenzei datorită, pentru ca un atare creditor să-și

poată menține preferința sa, și în fine să poată participa la prețul ce ar rezulta din vânzarea gagiului, trebuie să intervină la vânzarea cerută de Bancă, căci acesta este și scopul pentru care s'a impune ca o somațiune să se înmăneze și proprietarului, când debitorul e arendaș (art. 18 al. ult.), orî în specie Carol Eberle care susține că creanța sa din plata sub arenzei ar fi avînd privilegiu care prima pe a Băncei bazându-se pe art. 15, n'au făcut nici o intervențiune la vânzarea vitelor de și somațiunea i se comunicase încă de la 27 Septembrie 1904 cum prevede al. ult. din art. 18, așa că i este opozabilă urmărirea ce s'a făcut numai după cererea și pentru acoperirea creanței Băncei; prin urmare față cu Banca orî care ar fi privilegiul lui Eberle, întru cât acesta n'a intervenit la vânzare, nu poate prima privilegiul Băncei, și ca atare suma prinsă din vânzarea gagiului să cuvine exclusiv cu preferință numai Băncei în achitul datoriei;

Că întru cât vânzarea gagiului s'a făcut în conformitate cu legea Băncei, orî ce contestațiunii din partea celor interesați după art. 29 din lege urmează să se facă numai la Trib. Vaslui de unde emană ordinul de urmărire și vânzare;

Că așa fiind lipsa unor formalități ce pretinde avocatul lui Eberle că ar exista la acea urmărire nu poate fi pusă în discuțiune la acest Tribunal;

Avînd în vedere că după art. 782 din cod. comercial Judele-Sindic asupra averii falitului dată în gagiu are facultatea de a o aduce la masa falimentului cu învoirea Tribunalului, numai dacă achită pe creditorul cărui e constituit gagiul; că în specie Judele-Sindic, neconformându-se dispozițiunilor acestui articol, numai poate pretinde ca prețul gagiului vîndut să se aducă la masa falimentului, de oare ce Banca avînd privilegiu să cuvine numai ei acel preț cu preferință în achitarea creanței se;

Ast-fel fiind față cu cele ce preced Tribunalul fără a mai discuta cele-lalte cesțiuni propuse de părți, găsește întemeiată contestațiunea și deci cată să o admită;

Pentru aceste motive redactate de d-l Judecător I. M. Gavrilescu, admite contestația.

(ss) Savel Zăhărescu, I. M. Gavrilescu.

Grefier (s) D. V. Donea.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI BACAU

Audiența de la 16 Septembrie 1905

Președenția D-lui T. H. ARONOVICI, Președinte

Jurnal No. 8525

George Const. Oprea, perimare în posesie

Successiune. — Condițiunii cerute persoanei care succedă.— Absența. — Starea de incertitudine ce constituie absența fie declarată, fie presupmă.— Dreptul de succesiune deschis unei persoane absente. — Dovada ce trebuie să facă acela care cere punerea în posesie în numele absentului.— (Art. 653, 654, 120 și 121 C. civil).

Conform art. 654 din codul civil, pentru ca o persoană să poată succede unei alte persoane, se cere în primul rînd ca acel care succede să existe în momentul deschiderii succesiunii; că conform principiului de drept în materie de absență, atît absența declarată cît și numai prezumată a unei persoane, constituie o stare de incertitudine asupra existenței acelei persoane în acest sens că, nu putem ști cu siguranță dacă persoana care se găsește în această stare, mai trăește sau nu;

Prin urmare, în asemenea caz, orî-cine reclamă un drept deschis unei persoane a cărei existență nu va fi recunoscută, este dator să dovedească că acea persoană exista în momentul când dreptul s'a deschis pentru dînsa; iar dacă se va deschide o moș-

tenire unei asemenea persoane, ea se va da numai acelorora cu cari dânsa s'ar fi găsit în drept a concura, sau acelorora ce aveau drept de a'l dobândi în lipsa sa ;

Astfel, dacă în momentul deschiderii unei succesiuni, existența absentului în numele căruia se face cererea de trimitere în posesie, asupra averii defunctului, era incertă, o asemenea cerere nu e admisibilă, întru cât acel ce face o asemenea cerere în numele său, nu dovedește că existența absentului era recunoscută în momentul deschiderii succesiunii.

Tribunalul,

Având în vedere cererea făcută de Gheorghe Const. Oprea, agricultor, din comuna Milești, județul Bacău, prin petițiunea înregistrată la No. 23037 diu 10 Septembrie 1905 ;

Având în vedere că, prin această cerere, numitul în calitate de curatore și în numele dispărutului său părinte, Constantin Oprea, declarat absent prin sentința acestui tribunal No. 612 din 9 Noembrie 1904, cere, conform art. 653 cod. civ., să fie trimis în posesiunea averii remasă de la def. Gheorghe Oprea, fratele dispărutului, pe urma căruia n'au rămas moștenitori direcți, ci numai colaterali, și a cărui avere se deține astăzi fără nici un drept, de alte persoane ;

Având în vedere că, conform art. 654 din cod. civ., pentru ca o persoană să poată succede unei alte persoane, se cere în primul rând, ca acel care succede să existe în momentul deschiderii succesiunii ; că, prin urmare chestiunea de a ști este, dacă absentele Constantin Oprea, în numele căruia se face astăzi această cerere de trimitere în posesie, exista sau nu, în momentul când s'a deschis succesiunea fratelui său def. Gheorghe Oprea ;

Având în vedere că din dosarul acestui tribunal No. 672/1894, relativ la succesiunea def. Gheorghe Oprea, rezultă că succesiunea acestuia s'a deschis în ziua de 10 Martie 1894, data încetării sale din viață, și petiționarul cu nimic nu dovedește că în momentul acesta, era în viață absentul de astăzi, Constantin Oprea, frate cu defunctul ; că, din potrivă, din sentința acestui tribunal No. 612/904 prin care a fost declarat absent, dispărutul Constantin Oprea, rezultă că dânsul a dispărut de la ultimul său domiciliu din comuna Milești, județul Bacău, încă din anul 1892 și de atunci până astăzi, nu s'a mai auzit nimic despre dânsul ; că prin urmare succesiunea def. Gheorghe Oprea, reclamată astăzi, în numele absentului, este deschisă posterior disparițiunii sale de la ultimul său domiciliu, la o epocă deci, în care, dacă absența lui nu era încă definitiv constatată judecătorește, el se găsea totuși în stare de absență presumată ;

Având în vedere, că, conform principiilor de drept în materie de absență, atât absența declarată cât și numai presumată a unei persoane, constituie o stare de incertitudine asupra existenței acelei persoane, în acest sens, că nu putem ști cu siguranță dacă persoana care se găsește în această stare, mai trăiește sau nu ; că, prin urmare, în momentul deschiderii succesiunii def. Gheorghe Oprea, dispărutul Constantin Oprea, dacă nu era încă declarat absent, dar aflându-se cel puțin în stare de absență presumată, fiind dispărut cu mult înainte

de acest eveniment, existența lui, nu era de loc certă în momentul acela ;

Având în vedere că, în asemenea cas, conform art. 120 și 121 cod. civ. ori-cine reclamă un drept deschis unei persoane, a cărei existență nu va fi recunoscută, este dator să dovedească că acea persoană exista în momentul când dreptul s'a deschis pentru dânsa ; iar dacă se va deschide o moștenire unei asemenea persoane, ea se va da, numai acelorora cu care dânsa s'ar fi găsit în drept de a concura, sau acelorora ce aveau drept de a o dobândi în lipsa sa ;

Că, întru cât în momentul deschiderii succesiunii def. Gheorghe Oprea, existența absentului Constantin Oprea, în numele căruia se face astăzi cererea de trimitere în posesie a acestei averi, era incertă, și reclamantul care face astăzi cererea în numele său cu nimic nu dovedește că existența absentului era recunoscută în momentul deschiderii succesiunii, întru atâta, această cerere este neîntemeiată și urmează să fie respinsă.

Pentru aceste motive, redactate de d-l judecător Dionisie Ionescu, Tribunalul, respinge, etc.

(ss) T. Aronovici, Dionisie Ionescu.

p. Grefier (s) St. Ciovârnache.

Observație.—Materia absenței este încă virgină, dacă ne putem exprima astfel. Sentințele pronunțate în această materie sunt rare, și când găsim câte una, precum e aceea a tribunalului de Bacău ce publicăm astăzi, nu trebuie s'o trecem cu vederea. De aceea, ne vom folosi de această ocazie pentru a ține câteva cuvinte asupra acestei materii inexplorate cel puțin în țara noastră.

Mai înainte de a ne ocupa de chestia judecată prin sentința ce publicăm astăzi, care face o bună și sănătoasă aplicare a art. 120 și 121 din codul civil, vom observa în treacăt că, prin absență, nu se înțelege, în sensul juridic al cuvintului, starea acelorora cari nu sunt prezenți la domiciliul său rezidența lor (art. 730 C. civ.), ci starea acelorora cari, lipsind de la domiciliul său rezidența lor, nu se știe unde se află și dacă se mai găsește încă în viață. Absența, în sensul juridic al cuvintului, nu este deci de cât rezultatul incertitudinii asupra existenței unei persoane. Legiuitorul nostru greșește, deci, când intitulează rubrica titlului IV din cartea I-a: despre absenți, *sau acei cari lipsesc de la locul lor*.

Acestea odată expuse, venim la chestia asupra căreia ne propunem a ține câteva cuvinte.

Este știut că numai acei cari există pot dobândi un drept (art. 654 și 808). De câte ori, deci, cineva cere un drept în numele unei persoane a cărei existență nu este recunoscută, el trebuie să dovedească existența acestei persoane, pentru-că aceasta este tocmai temeiul reclamațiunii sale (art. 1169) (1).

(1) Astfel, se decide cu drept cuvint că, de câte ori o femeie măritată cere anularea unui act pentru lipsă de autorizare din partea bărbatului său declarat absent, ea trebuie să

Art. 120 și 121, care au în vedere nu numai pe acei declarați, dar și pe acei presupuși absenți⁽²⁾, cuprind o aplicare a acestui principiu cu privire la absență.

Iată, de exemplu, o moștenire deschisă în favoarea absentului, înaintea dispariției lui; dreptul fiind fixat asupra capului său, acei puși în posesie provisorie sau definitivă a bunurilor absentului, vor culege această succesiune, în numele absentului, ca reprezentanții săi legali.

Dacă, din contra, moștenirea s'a deschis în favoarea absentului, în urma dispariției lui, aceasta nu are nici un drept în privința ei, cât timp nu se va dovedi că el era în viață și capabil în momentul deschiderii moștenirii. Nefăcându-se această dovadă, comoștenitorii absentului sau moștenitorii din gradul subsequent vor lua moștenirea⁽³⁾. Acesta este sensul art. 120 și 121 din codul civil, pe care tribunalul din Bacău le aplică foarte bine în specie.

Dar aci se presintă o chestie foarte controversată, pe care o vom atinge în treacăt.

Absentul poate fi reprezentat de copiii săi? Iată, de exemplu, un tată care moare, lăsând mai mulți copii, din care unul este absent. Copiii absentului vin la moștenirea bunicului lor? Afirmativa este generalmente admisă, și cu drept cuvânt, pentru că ar fi nedrept și contradicător de

dovedească existența bărbatului în momentul facerii actului. T. Huc, I, 447, p. 486; Répert Sirey, V^o *Absence*, 569; Aubry et Rau, I, § 159, p. 959 (ed. a 5-a); Demolombe, II, 267.

De asemenea, absentul nu se numără pentru calcularea rezervelor săi părți disponibile; moștenitorii rezervari care invoacă existența lui, pentru a restrânge partea disponibilă, trebuie să facă această dovadă. T. Huc, *loco cit.*, p. 487; Laurent, II, 254 și XII, 17, 23; Planiol, III, 3060; Aubry et Rau, I, § 158, p. 954, și VII, § 680, p. 169 și 681; Demolombe, II, 202 și XIX, 92; Arntz, I, 257 și II, 1772, *in fine*; Thiry, II, 324; Marcadé, III, 539; Demante et Colmet de Santerre, IV, 45 bis I; Troplong, *Don. et testaments*, II, 782, etc.

În fine, s'a decis că atât timp cât nu se dovedește existența absentului, Ministerul de finanțe este în drept a suspenda plata pensiunii sale. C. București, *Dreptul* din 1903, No. 27; Cas. rom. S-a I, decizia No. 453 din 29 Oct. 1903, decizie nepublicată încă, citată după condictă de Neagu, I, p. 237, No. 6 bis.

⁽²⁾ Thiry, I, 207; T. Huc, I, 447, p. 486; Demolombe, II, 203 urm.; Mourlon, I, 460; Marcadé, I, 460; Laurent, II, 253; Baudry et Fourcade, I, 1258; Aubry et Rau, I, § 158, p. 950, text și nota 1 bis; Dalloz, *Nouv. C. civ. annoté*, I, art. 135, 136, No. 2; Neagu, I, p. 237, No. 3; C. din Alger. D. P. 97, 2. 364; Trib. civ. Termonde (Belgia), *Flandre judiciaire*, 1900, No. 23, p. 358. Art. 120 nu se aplică însă la neprezenți, adică la acei cari nu se găsește pentru moment la domiciliul sau rezidența lor, pentru că existența lor nu este îndoelnică. Mourlon, *loco cit.*; Marcadé, I, 467; Planiol, III, 1722; T. Huc, I, 449; Baudry et Fourcade, I, 1259; Demolombe, II, 205; Laurent, II, 253; Aubry et Rau, I, *loco cit.*, p. 95, text și nota 2; Dalloz, *op. și loco cit.*, No. 7. Tribunalele apreciază în mod suveran dacă este absență sau numai neprezență. Cas. fr. D. P. 88. 1. 165; Dalloz, *op. și loco cit.*, No. 9.

⁽³⁾ Trib. Termonde, *Flandre judiciaire, loco cit.*; Trib. Bruxelles, *Pasicrisie belge*, 1894, III, p. 233; Laurent, II, 142 și 252; Arntz, I, 252.

a permite celorlalți moștenitori să depărteze pe absent, sub cuvânt că existența sa ar fi necertă, și în același timp și pe reprezentanții săi, sub cuvânt că ar fi cu puțință să fie încă în viață⁽⁴⁾.

Rămâne însă bine înțeles că reprezentarea este provisorie, și că la reîntoarcerea absentului, sau la dovedirea morții sale, se va procedea la o lichidare definitivă⁽⁵⁾.

D. Alexandresco

Bibliografii

A apărut, în Editura «Curierului Judiciar», Ediția II **Noul Cod de Procedură civilă**, adnotat de d-l Ioan P. Sinescu, Consilier la Curtea de apel Craiova, coprinzând: **Modificările până în prezent, cu Desbaterile parlamentare și cu toată jurisprudența Curților și Tribunalele de la 1870, până în Iunie 1905, și se află de vânzare la Ziarul «Curierul Judiciar», Calea Rahovei 5, București, unde este depositul general.**

Prețul 4 lei exemplarul broșat, și 5 lei legat elegant în pânză și 6 lei în piele.

Se expediază la orî-ce cerere, contra valoare: mandat sau ramburs.

* * *

Va apare la 1 Martie 1906

A doua edițiune (3 volume, format mărît)

Complectată și considerabil înăvuită cu numeroase adnotațiuni practice și de jurisprudență, de concordanță între Coduri și legi, diferențe între textul român și străin, corelațiuni de articole, textul vechi al articolelor modificate, circulari ministeriale, expunerii de motive, indexe alfabetice, etc.

CODUL GENERAL AL ROMÂNIEI

(Codurile, legile și regul. uzuale în vigoare)

1855—1906

de

G. HAMANGIU

Procuror la Curtea de apel din Iași

Această nouă edițiune, va cuprinde toate modificările făcute Codurilor și legilor, și aducerea la curent a întregii legislațiuni. Volumul I va cuprinde la finit și textul legiuirilor vechi: *Codurile Ipsilante, Caragez, Calimach și Regulamentele organice.*

⁽⁴⁾ Veți în acest sens, Aubry et Rau, I, § 158, p. 952, text și nota 3; Demolombe, II, 209 și XIII, 405; Laurent, II, 255; T. Huc, I, 448 și V, 63; Mourlon, I, 485; Demante et Colmet de Santerre, I, 174 bis V; Valette sur Proudhon, I, p. 353 urm. și *Explic. sommaire*, p. 72; Thiry, II, 57, p. 62 și 324, p. 316; Arntz, I, 254; Duranton, I, 547; Vazeille, *Successions*, I, art. 744, No. 2, p. 40 urm. (ed. din 1837); Planiol, III, 1766; Biret, *Tr. de l'absence*, p. 523; De Moly, *Tr. des absents*, 640; Pand. fr. *Successions*, I, 479, și *Absence*, 623; Répert. Sirey, *Successions*, 479, și *Absence*, 514; Ducaurroy, Bonnier et Roustain, II, 470; Baudry et Fourcade, *Personnes*, I, 1262; Baudry et Wahl, *Successions*, I, 334; Vigié, II, 104; Marcadé, I, 465.—*Contrà*: Le Sellyer, *Successions*, I, 257, p. 295 urm.; Proudhon, *op. cit.*, p. 347 urm.; Plasman, *Tr. de l'absence*, I, p. 333 urm.; Locré, *Législ. civile*, II, asupra art. 135; Favard, Répert., V^o *Absence*, S-a III, § 2, No. 2; Rousseau et Laisney, *Dictionn. de procéd.*, V^o *Absence*, 88, etc.

⁽⁵⁾ Baudry et Wahl, *op. cit.*, I, 334, p. 266 (ed. a 2-a).